

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku J. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 stycznia 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2013 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację wnioskodawcy J. M. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. z dnia 11 października 2012 r., którym to orzeczeniem oddalono odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z dnia 28 czerwca 2012 r. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wnioskodawca wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 57 ust. 1, art. 12 i art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego oraz o orzeczenie co do istoty

sprawy, przez przyznanie ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a także o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi „na ujawnienie w niniejszej sprawie potrzeby nowej wykładni przepisu dotyczącego definicji osoby niezdolnej do pracy, tj. art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (...) z uwagi na pojawiające się poważne wątpliwości co do zakresu obowiązywania przepisu. Nowej wykładni wymaga kwestia niezdolności do pracy z uwagi na liczne schorzenia, które uniemożliwiają skarżącemu codzienną egzystencję, a nadto potrzebuje pomocy osób trzecich, podczas gdy biegli uznali go za zdolnego do pracy. Istotną dla rozstrzygnięcia staje się kwestia opinii biegłych, którzy po przeanalizowaniu dokumentacji medycznej skarżącego, a także krótkiego wywiadu z nim bez przeprowadzenia jakichkolwiek badań są zdolni do wydawania opinii w tak ważnej sprawie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Rozpoznanie skargi następuje bowiem tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego

uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej, którego to warunku nie spełnia wniosek o przyjęcie w niniejszej sprawie skargi do rozpoznania. Uzasadnienie tego wniosku nie zawiera bowiem nawet skrótowo zarysowanej argumentacji prawnej dla wykazania, iż rzeczywiście istnieje potrzeba wykładni przepisów. Trzeba zaś podkreślić, że rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi jurydycznej argumentacji mającej wykazać potrzebę dokonania wykładni przepisów prawa. Przedstawienie takiej argumentacji w uzasadnieniu podstaw skargi służy bowiem jedynie wykazaniu zarzucanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, a nie uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zgodnie z dotychczasowym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecnictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10).

Skarżący nie wyjaśnił tymczasem, na czym miałyby polegać poważne wątpliwości związane z wykładnią przytoczonego przepisu, a kwestia ujęta w ramy przesłanek „przedsądu” jest w istocie powtórzeniem zarzutów przytoczonych w podstawach kasacyjnych, albowiem sprowadza się do twierdzenia o nieprawidłowym uznaniu skarżącego za osobę zdolną do pracy. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, poszczególne wymagania dotyczące skargi kasacyjnej z art. 398⁴ k.p.c. mają zaś samodzielny byt, stąd niedopuszczalne jest traktowanie ich zamiennie. Stanowi o tym jednoznacznie treść ustawy, wskazująca na odmienny przedmiot regulacji. Jeśli wziąć przy tym pod uwagę, że skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecnictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, to nie może budzić wątpliwości, iż uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, że takie okoliczności w

sprawie zachodzą. Tego warunku nie spełnia ujęcie w ramy przesłanek decydujących o przyjęciu skargi do rozpoznania kasacyjnych zarzutów odnoszących się do naruszenia przytoczonych tam przepisów.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., postanowił jak w sentencji.

aw